

Ради Радев

Изповед

Моята църква е малка, но затова пък до нея има гробище. Не са малко хората, които след като са посетили гробовете на близките си, идват в Божия дом да запалят свещ и да се помолят за тях. Гробището не е голямо и макар, че съм свещеник се грижа и за него. Оскубвам плевелите и бурените, оправям някой съборен или наклонен от вятъра кръст. От време на време поливам цветята на гробовете и прокарвам пътечки между тях. Няма много работа.

В църквата също не се претоварвам. Особено днес. Имаше един-двама, които се изповядаха. Неколцина дойдоха да се молят.

През по-голямата част от деня четох „Гарванът“ на По и сега съм настроен поетично. Свечерява се. Слънцето бавно се потапя зад хоризонта. Небето има червеникав оттенък, сякаш разкъсана плът се е сляла с бледосите облаци и е нарисувала картина на Бош. Преди да затворя църковната порта, за момент се зазяпах в лятното небе. Понякога се чувствам натежал от чутите през деня прегрешения.

Някакъв мъж идваше през църковния двор. Като видя, че ще затворя, се разбърза. Бе широкоплещест и облечен в костюм на „Карден“ с големи мокри петна около мишниците. Грубоватото му лице бе лъскаво и зачервено. Капки пот се стичаха по челото му, достигаха носа и падаха на гърдите му. Попита задъхано:

– Отче, искам да се изповядам. Ще ме изслушате ли?

Казах:

– Не съм отказал още на никой, сине. Ела с мен до изповедалната.

Влязох в моята ниша и той седна в неговата. Дръпнах мрежестото прозорче помежду ни, за да не се притеснява. Видях лицето му за малко време, но ми направи впечатление. Косата му бе пригладена назад с гел. Под нея имаше високо чело, доста набраздено от бръчки, въпреки че изглеждаше млад. Очите му бяха дълбоки и гледаха арогантно. Носът бе правилен, а долната челюст мъничко издадена над горната.

Аз казах:

– Почакай малко, сине...

Взех Библията от поличката до мен и я стиснах силно с ръцете си, дадох му кураж:

– Продължавай, синко.

– Искам да знам спазвате ли тайната на изповедта?

– Всеки свещеник, встъпвайки в лоното на църквата, дава обет, че не само ще изслушва хорските грехове, но и ще внушава покаяние за тях, пазейки тайната в сърцето си.

Все още имах поетично настроение.

– Откъде да съм сигурен, че няма да отидете в полицията след като ме изслушате?

– Сине, много хора са се изповядвали пред мен. Чувал съм неща, от които косите на нормалните хора настръхват. Ако те е страх да говориш пред мен, можеш да си тръгнеш. Тъкмо щях да заключвам вратата.

– Извинете, отче. За първи път се изповядвам.

След това продължи.

Говори почти петнайсет минути без да спира. Не ми се иска пред никой да повтарям това, което чух от него.

Мъжът бил наемен убиец. Започнал на деветнайсетгодишна възраст. Сега бил на двайсет и седем. В началото му се изсмях. Доста откачени идват при мен, просто за да си побъбрят с някого. Обаче след като човекът ми разказа за няколко убийства, извършени от него и за начина на изпълнението им, съмненията ми се разсеяха.

Никой не може да си измисли нещата, които той ми разказа. Всъщност никога нямало да стъпи в църква. Но напоследък не можел да спи по цели нощи. Щом все пак успеел, сънувал кошмари. Многобройните му жертви възкръсвали от гробовете и започвали да го преследват. Щом се събудел, чаршафите били разкъсани, а лицето му – мокро от сълзи и пот.

– Отидох и на психолог, отче.

– Явно не ти е помогнал, сине.

– Постоянно ме питаше с какво се занимавам, отче. Лъжех го, но той бе умен и не вярваше. Искаше да знае каква е истинската ми професия. Подлагаше ме на различни изследвания: РЕМ-тестове, експериментален електрически ритмосън и какво ли още не. Един ден ме чакаше в частния си кабинет със съдебно решение за принудително настаняване в психиатрична клиника и двама полицаи...

– Може би Бог е искал да се лекуваш.

Той ме прекъсна с твърд тон:

– Не съм луд, отче! Успях да избягам, а после...

Нещо в тона му ме накара да хвана кръста, окачен на гърдите ми. С другата ръка държах Библията.

– Какво стана с психолога, сине?

– Една нощ се върнах за него...

И двамата помълчахме около минута. Аз размишлявах потресен от чувото, а той сигурно си поемаше дъх след като бе говорил толкова време.

После той каза:

– Знам, че моите грехове не могат да се изкупят, отче. Но съм чувал, че карате хората с по-малко грехове да казват по няколко пъти на ден Аве Мария и Отче наш. Ако ми наложите някакво подобно наказание, отче, почти съм сигурен, че ще ми помогне.

– Изповедта свърши, синко! – казах настоятелно.

Плъзнах настрани мрежестото прозорче. Повторих:

– Изповедта свърши завинаги!!!

Отворих кухнята Библия. Извадих 38-калибровия от нея и го застрелях в главата.

Побързах да заключа църквата. Понякога има и такива случаи. Хора, които се налага да съдя. Трябва да им бъде едновременно Прокурор, Съдия и Палач. Такива като него нямат право на Адвокат. След като ми не полунощ ще го зароя в близкото гробище. Мисля, че жителите на нашето малко градче ще ме линчуват, ако разберат колко хора съм Осъдил и погребал нощем.

Моля се за безсмъртните им души.

КРАЙ

© 1998 Ради Радев

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1366>]